

عنوان مقاله:

اصالت صلح با اهل قبله در فقه سیاسی امامیه

محل انتشار:

پژوهشنامه مذاهب اسلامی، دوره 8، شماره 16 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

مهدی درگاهی - استادیار گروه فقه و اصول، جامعه المصطفی العالمیه، قم، ایران.

حامد شاه رفعتی - دانشجوی دکتری شیعه شناسی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران.

مقداد درگاهی - دانش آموخته سطح چهار حوزه علمیه قم، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

قضاوت میان اصالت صلح یا اصالت جنگ یکی از موضوعات تامل برانگیز در اندیشه سیاسی اسلام است. در این میان اثبات اصالت صلح در فقه سیاسی حساسیت های بیشتری دارد. فقه امامیه معمولا به مطرح کردن مباحث جنگ و صلح در مقابل کفار اهتمام داشته، و سخن جامع و مستقلی درباره اهل قبله مطرح نکرده است. محور اصلی مقاله پیش رو این پرسش است که در مواجهه با گروه های مختلف اسلامی، اعم از بغات، محاربان و مخالفان، اصالت صلح حاکم است یا اصالت جنگ یا هیچ کدام؟ مهم ترین ثمره تاسیس این اصل تبیین حکم مصادیق مشکوک در منازعات با اهل قبله است. فرضیه تحقیق پیش رو این است که با بررسی دیدگاه فقهای امامیه از متقدمان و متاخران، و با در نظر گرفتن مبانی فقهی ثابت نزدشان، می توان اصالت صلح با اهل قبله را به عنوان اصلی کلی در رجوع به آن برای مصادیق مشکوک در منازعات پذیرفت. نوشتار حاضر، با روش توصیف و تحلیل یافته های تحقیق مبتنی بر منابع فقهی امامیه، اصالت صلح را تبیین کرده است.

کلمات کلیدی:

اصالت صلح، اصالت جنگ، جهاد، فقه سیاسی، اهل قبله، امامیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1431306>

